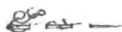

počeni! na tla . . . Mlajši brat se je ozrl in nasmehnil . . . Votlo ropotanje in bobnenje je pretreslo ozračje, vmes so se čuli klici nesrečnih bratov, a za temi je legel mir, mrtvaški mir nad zasutim grobom . . . In na njem raste sedaj bohotno trnje, dehte pomladne vijolice ter pojo slavci pozno v noč svoje nežne uspavanke.

Odsihdob ni nihče več iskal zakladov na gradišču, med ljudstvom pa živi pravljica o ponesrečenih bratih na Atilovem gradišču.

Ko bi bilo res . . .

*Za goro devedo
črn grad,
skozi dan in leto
v njem zamorec mlad.*

*Grad brez oken, duri,
durim tuj zapah —
Abdul Šurimuri
v njem zamorec, strah.*

*V gradu nepremična
v krsti iz zlata
mlada spi kraljična,
kletev nad njo zla . . .*

*Ko bi znal, pojašem
v goro danes baš,
daj, da jo pripašem
sabljo, kralj Matjaž!*

*Tam za goro dvorec,
v njem kraljična spi —
Abdul, črn zamorec,
vkleto jo drži . . .*

*V grad na konju tečem,
v grad brez oken, vrat
in zamorcu rečem:
Daj pod sabljo vrat!*

*Deklico otel bi
ven na božji zrak,
na konjiča sel bi
pa zažgal tobak!*

Fran Žgur.

Belopeški jezери.

*Nad usodo naroda nesrečnega
majka Slava bridko je zaplakala
in s solzami je prosila Večnega,
naj usoda lepša rod bi čakala.*

*Iz oči tedaj dve solzi težki sta
na slovensko zemljo kanili,
snežni hribje so se zganili,
jezeri nastali Belopeški sta.*

Narjan Pretko.

